

μιά στροφή, για ν' αποφύγει την σύγκρουσι μ' ένα αυτοκίνητο που έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνσι, ο Ράλφ παραμέρισε απότομα, μιά ρόδα θρόμβησε το κενόν και σ' ένα δευτερόλεπτο το μορταίο είχε συντελεσθή...

Όταν ανήλθε ο Ράλφ, βρέθηκε ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι τού νοσοκομείου στη Λαζάνη. Στην άνοιχ, δεν θυμόταν τίποτε απ' όσα είχαν συμβή, μόνο αισθανόταν φοβερούς πόνους σ' όλο τ' σώμα του. Καί ξαφνικά, τ' συναίσθημα μιάς μεγάλης καταστροφής τόν είχε κάνει να θυγάλη μιά σπαρακτική φωνή άπελπισιας:

—Τζένυ! Ποιά είναι τ' παιδί μου;...

Άμεσως μιά γλυκεία άδελφή έσπευσε κοντά του και με λόγια ένηθαρυντικά προσπάθησε να τόν καθησυχάση. Στην άρχη τού είπαν πως ή κόρη του είχε τραυματισθή, αλλά πως θα γινόταν καλά. Βρισκόταν στο πλανό δωμάτιο και ως τήν έβλεπε μόλις ή κατάσταση του θα τού επέτρεπε να σηκωθή από τ' κρεβάτι του. Ο σφοδρ τόν είχε γλυτώσει, με μερικούς μώλωπες...

Πέρασαν αρκετές μέρες... Ο Γζάκ θυμόταν τ' μαρτύριο τού άδελφού του, ο οποίος καρωμένος εκεί, όπλιαν στο κρεβάτι τού πόνου, ριταύσε με άγνια πότε θα τού επέτρεπαν να σηκωθή και να πάη να ίδη τήν μικρούλα του, τήν πολυαγαπημένη του κόρη, ή οποία ύπεφερε εξ αίτιας του... από τήν άπερσεξία του!

Κατόπιν, όταν ο Ράλφ σηκώθηκε από τ' κρεβάτι κι άρχισε σιγά-σιγά να κάνει μερικά βήματα μέσ' στο δωμάτιο, μιά μέρα πήγε ο γιατρός και τού είπε εκείνο που κανένας ως τότε δεν είχε τολμήσει να τού πη. 'Η Τζένυ ήταν βαρεια τραυματισμένη... κι' ότι ελάχιστες έλπίδες ύπήρχαν να γίνη καλά.

...Όστόσο—επρόσθεσε—άν ήθελε να δη τήν κόρη του, έπρεπε να ύποσχεθθ στο γιατρό πόσ θα προσπαθούσε να εσθ ή ψυχραιμος για να μη μεναλώη τόν πόνο τού παιδιού του.

Χλωμός κι' άμιλητος ο δυστυχισμένος πατέρας, είχε περάσει τ' χέρι του στο μπάστο της γυναίκας του και μέ άργό όθμα πήγε στο πλαγιό δωμάτιο. 'Ω! τί σπαρακτική ήταν ή στιγμή που ο φτωχός πατέρας είδε τ' παιδί του, τή λατρευτή του κόρη, που ώχρη κι' άδυνατισμένη, γύρισε τ' όμορφο προσωπάκι της και κάρφωσε τ' όλέμμα της άπάνω του. Πώς έλαμψαν τ' μάτια της εκείνη τή στιγμή!...

—Πατέρα! ψιθύρισε μονάχα ή Τζένυ, ένδ' ο Ράλφ συγκρατώντας με κόπο τούς λυγμούς που τόν έπιγναν, έβερνε άπάνω από τ' κρεβάτι της...

Τρυφερά άκούμησε τ' χέλι του άπάνω στο μέτωπο τού παιδιού του και χάιδεψε άπαλά τ' χρυσά κύματα τών μαλλιών της. Κατόπιν, μη άντεχοντας περισσότερο σ'όν θλιβερό θέαμα, είχε βγη έξω από τ' δωμάτιο και τόση ήταν ή συγκίνησ του, ώστε σωριασθηκε άνασθητος στα χέρια τού γιατρου και τή νοσοκόμου.

Ο κλιανομός αυτός τόν έβριζε πάλι στο κρεβάτι για αρκετές μέρες κι' όταν έθρασε ο καιρός να φύγη από τ' νοσοκομείο και να έπιστρέψη στην Άγγλια με τήν γυναίκα του και τόν Γζάκ, ή δυστυχισμένη μικρούλα δεν ύπήρχε πεία!...

Από τότε μιά βαθειά μελαγχολία είχε ριζωθή στην ψυχή τού Ράλφ. Κατηγορούσε τόν εαυτό του πως αυτός είχε γίνει ή αιτία τού θανάτου της κόρης του. Κι' ή μέρες, του τώρα πενιούσαν μονότονες, θλιβερές και άσκοπες... Τίποτε δεν τόν ενδιέφερε πεία...

'Ηχος θημάτων έκανε τόν Γζάκ να συνέλθη από τις θλιβερές άναμνήσεις του. 'Η πόρτα τού γραφείου άνοιξε απότομα κι' ο Ράλφ μπήκε στο δωμάτιο. Παραξενισμένος ο Γζάκ τόν κτύπησε. Ο άδελφός του είχε χάσει εκείνο τ' ύψος της άπελπισιας και τής θσθεσίας μελαγχολίας που τόν έκανε να φαίνεται γηρασμένος πριν από τήν όρα του. 'Η θσθεσίες ρυτίδες του

πόνου και τής λύπης που αϊλάκωναν τ' προσωπό του, τού έδιναν τώρα ένα ύψος ένεργητικότητας και θελήσεως.

—Άλλο, Γζάκ! είπε ο Ράλφ, προσπαθώντας να ξαναβρη τόν παλιό, εθθμο τόνο της φωνής του. Με συγχωρείς, άν σ' έκανα να περιμένης, σφού σου τηλεφώνησα να έλθης άμέσως, αλλά ήθελα πρώτα να τελειώσω κάτι για τ' όποιο είμαι θέσθιας πως θα ευαριστηθής! Άποφάσισα να δεχθθ τήν συμερασια που μου προτείνει τόσο καιρό τώρα, ο φίλος μου καθηγητής κ. Μπλάκ και τήν οποία είχα άρνηθή όπως θυμόσαι! Ή άπορρη ίσως για τήν ανέλπιση μεταβολή της πρώτης μου άποφάσεως!...

—Όμολογώ πως θέλω κάποια ευχάριστη άλλάγη στο ύψος σου και σέ συχαίρω! 'Ηταν καιρός να καταλάθης, πως στή ή ύπεροβλική λύπη σου...

—Όχι! όχι, Γζάκ! Δεν είναι αυτό που νομίζεις! Μη προσπαθής να καταλάθης! Άλλος είναι ο λόγος που μ' έκανε να συνέλθω. 'Η λύπη μου και τ' σφοδρό συναίσθημα της ευθύνης μου για τόν άδικο θάνατο της Τζένυ έξεσκουθεiei πάντοτε να ξεραινη τήν ψυχή μου... ούτε υπέρ της να φαντασθής τ' μυστικό που μ' έκανε ξαφνικά να ιουώσω ποιά είναι τ' καθήκον μου! Θά μου επιτρέψης μάλιστα να μη τ' άνακοινώσω οίτε σε σένα, που ύπήρξες για μένα δεύτερος πατέρας. Τ' μόνο που μπορώ να σου πώ, είναι πως πήρα τήν άποφάσι να έργασθθ, να άφοσιωθθ όλόψυχα στις έπιστημονικές έρευνες που ίσως μιά μέρα φέρουν ευεργετικά άποτελέσματα στην άνθρωπότητα! Και άνακουφίζοντας τούς πόνους τών πλησίον μου, ίσως ξεχάσω όλίνο τόν πόνο τόν δικό μου! Άθήτη τήν ευχάριστη είδησι ή! Βάλε να σου άνακοινώσω!...

Κανένας δεν έμαθε ποτέ πως ή λαμπρές έπιστημονικές και ευεργετικές για τήν άνθρωπότητα μελέτες του Ράλφ Τάυνορ ώφείλοντο στην αυτοθυσια της γυναίκας του 'Ιδου τί είχε συμβή: 'Η Ντόλλυ, θλέποντας πως ο άνδρας της, παρ' όλη τήν έπιστημονική άξια του, θα κατατούσε από τόν πόνο του μιά άχρηστη ύπαρξι στην κοινωνία, άποφάσισε να τού έμπιστευθθ ένα μεγάλο μυστικό της ζωής της. Και θυσιαζόμενος τή γυναίκα της τερψηφάνεια, ώμολόγησε στον Ράλφ πως ή Τζένυ δεν ήταν κόρη δική του! 'Ηταν ή κόρη τού νεαρού αξιωματικού τού Άποικιακού στρατού, τού Χέρμπερτ Πάρκ, ο όποιος είχε σκοταθθ στις 'Ινδίες για μιά άψιμαχία εναντίον τών έπαυσαστημένων ίθαγενών.

Για να σκεπασθ τ' σφάλμα της, στο όποιο τήν είχε παρασύρει ή άγνοια της, ή Ντόλλυ μετά τ' θάνατο τού φίλου της είχε δεχθθ στην άπελπισια της να παντρευθ με τόν Ράλφ, ο όποιος έφυγε να τή ζητήσει τότε σε γάμο. 'Όστόσο, τ' φοβερό αυτό μυστικό της ζωής της στάθηκε πάντοτε ένας μεγάλος καυμός που θάρυνη τή συνείδησι της. Χίλιες φορές θέλωσε να ώμολόγηση τή αλήθεια στον άνδρα της. Άλλά όσο έβλεπε τή λατρεία που είχε ο Ράλφ για τήν Τζένυ, ποτέ δεν είχε τολμήσει να τού φανερώση τ' σφάλμα της. Κι' άν τ' έκανε τώρα, τ' έκανε μονάχα με τήν έλπίδα πως ή δική της θυσια θα τόν συνέφερε και ότι ίσως, παύοντας ν' αγαπά τόσο πολύ τήν δυστυχισμένη Τζένυ, θα έβρισκε τή δύναμη να έπιβληθ στον εαυτό του και να έργασθ για τούς άλλους.

Ο Ράλφ Τάυνορ είχε άγνωφρσει πως ή έμολογία της Ντόλλυ άπτελούσε μιά μεγάλη θυσια. Κατάλαβε ποιά ήταν τ' καθήκον του, συγάρως τήν γυναίκα του και διατήρησε πάντοτε ζωηρά στη νήπιη του τήν εικόνα της άγαπημένης του μικρούλας, τήν οποία δεν έπαυσε να ονομάζει κόρη του...

Ο Χέρμπερτ Πάρκ είχε σκοταθθ...

Ζήτηση τότε σε γάμο. 'Όστόσο, τ' φοβερό αυτό μυστικό της ζωής της στάθηκε πάντοτε ένας μεγάλος καυμός που θάρυνη τή συνείδησι της. Χίλιες φορές θέλωσε να ώμολόγηση τή αλήθεια στον άνδρα της. Άλλά όσο έβλεπε τή λατρεία που είχε ο Ράλφ για τήν Τζένυ, ποτέ δεν είχε τολμήσει να τού φανερώση τ' σφάλμα της. Κι' άν τ' έκανε τώρα, τ' έκανε μονάχα με τήν έλπίδα πως ή δική της θυσια θα τόν συνέφερε και ότι ίσως, παύοντας ν' αγαπά τόσο πολύ τήν δυστυχισμένη Τζένυ, θα έβρισκε τή δύναμη να έπιβληθ στον εαυτό του και να έργασθ για τούς άλλους.

Ο Ράλφ Τάυνορ είχε άγνωφρσει πως ή έμολογία της Ντόλλυ άπτελούσε μιά μεγάλη θυσια. Κατάλαβε ποιά ήταν τ' καθήκον του, συγάρως τήν γυναίκα του και διατήρησε πάντοτε ζωηρά στη νήπιη του τήν εικόνα της άγαπημένης του μικρούλας, τήν οποία δεν έπαυσε να ονομάζει κόρη του...

#### ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Έξ'όθεν' ο φιλόργυρος παράδες στ' όνειρο του,  
Και τήν αλήη κρεμάστηκε απ' τόν πολύ καυμό του!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

